

ment, at Afkastningsværdien kunde være noget vanskeligere at udfinde, ikke mindst fordi dette Begreb vel i Almindelighed ligger nær op ad »Værdien i Handel og Vandel«, der danner Grundlaget for Ejendomsskylden, men dog hyppigst betegner noget ret forskelligt derfra.

Over for disse Betæneligheder har man ment at maatte opgive Anvendelsen af en Afgift af den forøgede Afkastningsværdi, men da en Omsætningsafgift uden dette Supplement vilde være lidet fyldestgørende, har man fundet det mest hensigtsmæssigt at bygge paa en periodisk Vurdering, ihvorvel der ogsaa inden for Kommissionens Flertal har været aabent Blik for de Vanskeligheder, der knytte sig til Vurderingens Fastsættelse. Man har saa meget mere troet at burde anvende Vurderingsprincippet i det foreliggende Tilfælde, som der under hele Sagens Behandling har hersket almindelig Enighed om, at der kun kunde blive Tale om en moderat Afgiftserlæggelse.

Ogsaa Spørgsmaalet om Maaden, hvorpaa Afgiften skal erlægges, er blevet indgaaende behandlet i Kommissionen. For saa vidt Talen havde været om en Afgiftserlæggelse ved Overdragelse, vilde det naturligste have været at kræve Afgiftsnyderens Andel i Værdistigningen udbetalt kontant. En saadan Indbetaling, som først fordres erlagt, efter at Værdiforøgelsen er realiseret, vilde nemlig ikke blive byrdefuld for de afgiftspligtige, og hertil kommer yderligere, at de, der have bidraget til Jernbaneanlægget, hurtigere vilde faa de udlagte Penge tilbage, end saafremt Afgiften opkræves i Form af en aarlig Ydelse. Da man imidlertid har anset det for rigtigst at knytte Afgiftens Erlæggelse til en periodisk Vurdering, maatte man i hvert Fald, saafremt Kapitaludbetaling skulde finde Sted, give Henstand med denne, indtil Salg virkelig har fundet Sted. Denne Vej har man dog ikke anset det for tilraadeligt at følge, og man har i saa Henseende navnlig haft Blikket henvendt paa, at dette kunde indvirke uheldigt paa Prioritetsforholdene, idet man er gaaet ud fra, at en saadan Afgift burde gaa forud for alle privatretlige Hæftelser, da Værdistigningen hidrører fra en offentlig Foranstaltning og ikke skyldes Ejerens Arbejde. Man har derfor foretrukket, at Betalingen skulde finde Sted i Form af en aarlig Afgift. Det turde endelig ogsaa være et Spørgsmaal, om Afgiftens Fiksering som ren Omsætningsafgift ikke vil virke mere hindrende paa den frie Omsætning end en moderat aarlig Afgift, der indordner sig under de allerede bestaaende Skatteformer.

Flertallet har ment at handle i Overensstemmelse med den Kommissionen stillede Opgave ved at udforme Lovforslaget med nøje Henblik paa, at der her kun er Tale om at anvende Principperne for en Værdistigningsafgift paa et specielt lokalt begrænset Omraade. Man har saaledes ikke ment, at den Afgørelse, der her er truffet angaaende de forskellige Principspørgsmaal nødvendigvis maa være normgivende, naar Sagen muligvis kommer til at foreligge paa et bredere Grundlag. Særlig skal nævnes, at man ikke har fundet Anledning til at optage Spørgsmaalet om Godtgørelse for indtraadt Værdiforringelse til en mere indgaaende Drøftelse. Det drejer sig nemlig her kun om en forholdsvis moderat Afgift paa et specielt Omraade, hvor der allerede efter den bestaaende Lovgivning inden for visse Grænser ydes fuld Erstatning for Værdiforringelse. Der vil saaledes kun undtagelsesvis blive Tale om en Godtgørelse her ud over, rent bortset fra, at der muligvis ogsaa, saafremt man indrømmede en almindelig Ret til Erstatning for den ved Jernbaneanlægget hidførte Værdiforringelse, kunde aabnes Adgang for en uheldig privat Spekulation.

Flertallet skal herefter fremsætte nogle Bemærkninger til de enkelte Bestemmelser i sit Forslag.